

DEBATS VORA EL FOC

XARXA DE LA TERRA

Éssers humans de la terra

Ens dirigim a totes aquells homes i dones que dins l'actual sistema burgès/capitalista tenen una relació directa amb la terra — pageses, pastors, bosquirols, viticultors, fruticultores, pescadors, esquiladores, etc.— així com tota aquella artesanía que gira i complementa el món rural —cistellaires, torners, terrissaires—.

Nosaltres entenem —i aclarim per poder entendre'ns— que els éssers humans de la terra són aquells que mantenen unes diferents relacions, però respectuoses i harmonitzades amb la terra.

Totes aquestes divisions que s'han creat a través del temps poden ser exercides amb respecte o amb depredació. D'aquí la diferència entre agricultura intensiva, industrial i química davant l'agricultura 'bio', ecològica, orgànica, permacultura, ancestral. Aquest aclariment és per situar el que nosaltres anomenem la 'Xarxa de la Terra', és a dir, les relacions personals, d'afinitat i de confiança en el territori que conformen diferents nuclis naturals coordinats entre ells.

Defensem una societat rural (pagesa i artesana) com la més justa socialment, respectuosa i harmònica envers la natura, eix vertebrador de les nostres vides. Quan parlem de societat rural ens referim a la cultura ancestral de les tribus —les creadores d'aquesta cultura agro-silvo-pastoril— abans de ser capulades per l'imperi romà i la seva continuació amb el catolicisme.

Generalitzant, parlem de cultura tribal *keltai* (celta) i les herències de les cultures caçadores-recol·lectores anteriors al Neolític (societats matrifocals) on el vincle amb la natura encara era predominant.

Aquest posicionament es deu a l'actual deriva de l'anomenada «agricultura ecològica» envers el «capitalisme verd». Sota el vernís sostenible i el «respecte» al medi ambient es manté la producció, l'esclavitud del treball assalariat, la dependència del camp envers la societat urbana, els màrquetings, els gerents, els tècnics, els segells i tota la parafernàlia que ens integra de nou en el vell món podrit del capitalisme i la burgesia 'progre'. Les paraules 'ecològic' o 'rural' perden el sentit quan les trobem a les lleixes dels supermercats de les grans ciutats; és necessari que ens plantejem si és el que volem. Tenim clar que no volem una agricultura encara que «ecològica» servidora de la producció a les ciutats i nuclis burgesos. Diem «No!» a una agricultura monocultiu ni a ser servidors de la societat i «Sí!» a ser éssers humans en règim d'autosuficiència en societats rurals lliures.

Aià on nosaltres caquem, ells mengen!!!

Contra el sistema
Fora del sistema
No volem el sistema
Menyspreem el sistema
Ens fa fàstic el sistema
Per sobre del sistema
Socarrant el sistema
Esperant el final del sistema

Abans ens dèiem Ramaderia Ecològica però el sistema, veient que hi havia diners a guanyar, ha desembarcat en el sector i com no podia ser altrament ha desvirtuat, modificat i falsejat el concepte. Així, ha imposat una ramaderia industrial però donant aliments «ecològics» (solament un tant per cent) i cobrint una mica les aparences pel que fa a la comoditat dels animals.

Per a nosaltres, ecologia equivalia a reprendre la tradició ancestral de pasturatge natural de les nostres contrades i el seu maneig sorgit des de temps immemorials basat en els cicles naturals. Això ens diferencia de qui engreixa els vedells, porcs, xais, etc. tant siguin industrials com ecològics. El nostre bestiar s'alimenta exclusivament de la pastura i la llet de les mares en cas de xurmes; en el cas de la carn de bou, que comercialitzem en venda directa (sense intermediaris), també s'alimenta de pastura i fenc o civada embalada. Tenim necessitat de puntualitzar tot això a causa d'una necessitat per part nostra de presa de posició i de valorització de la situació actual per l'increment d'atacs que estem patint darrerament per part del poder, del sistema.

Quan parlem de ramaderia ancestral també estem parlant de la cultura, coneixements, artesania, filosofia, espiritualitat i formes de vida relacionada directament amb aquest món rural que avui en dia està tendint a desaparèixer ràpidament davant de l'avenç de la cultura urbana i industrial.

Són dos mons antagònics, sobretot el rural autosuficient, pagà i arrelat a la terra i els seus cicles.

El nostre col·lectiu ha mantingut moltes relacions amb persones, éssers humans, col·lectius i situacions. Hem estat lluitant en diferents fronts els quals des de la visió de la nostra cultura ancestral Keltoi-pri-menc estaven i estan interrelacionats però a causa de la colonització de la vida quotidiana per part del capital, ens hem relacionat amb companys amb qui ens unia solament afinitats parcials.

Ecologia equival a reprendre la tradició ancestral de pasturatge natural i el seu maneig basat en els cicles naturals.

Volem organitzar-nos

Avui en dia ens veiem en la necessitat de reprendre contactes, així com antics projectes per poder fer un salt qualitatiu i així estar a l'altura de la situació. Volem organitzar-nos sense pretendre crear cap organització perquè entenem que totes acaben burocratitzant-se i, per tant, anquilosant-se i deixant de ser útils als objectius pels quals es varen crear.

Volem continuar practicant el fet de saber-nos organitzar, per portar projectes a terme; volem continuar amb les xerrades temàtiques sobre la cultura ancestral, el coneixement i l'espiritualitat ani-

Defensem com a punts d'afinitat

- El policultiu
- Les espècies i races autòctones
- Les energies alternatives a escala local
- L'autosuficiència
- L'artesania casolana

- L'artesania necessària útil que envolta el món pagès
- Les herbes remeieres per un poble sa i lliure harmonitzat amb el territori en què viu i gestiona

Aquests punts afinitaris serveixen per crear relacions de veïnatge i crear suport mutu, solidaritat, transvasament horitzontal de coneixements per compartir i augmentar els nostres nivells de capacitats per pensar/actuar.

CONTRA EL CAPITAL, AUTOSUFICIÈNCIA RURAL

#octubre2016

- œ Aquesta publicació té com a objectiu reunir diversos escrits dels darrers anys al voltant de l'autosuficiència rural per tal de fomentar el debat i la coordinació entre diferents nuclis al territori connectats per l'afinitat amb el vincle i la relació amb la natura.
- œ També pretén motivar a què més persones i nuclis de vida formin part d'aquesta xarxa.
- œ Es recomana la seva redifusió així com es convida a la publicació de més materials.

mista; volem continuar practicant el camí del guerrer, els esports rurals i els esports de muntanya, la vida sana amb el menjar no contaminat, la prevenció de la salut, les medicines alternatives, les cures naturals i ancestrals, la cura del cos a través de les gimnàstiques, arts marcial, iogues, etc. El foment de les energies netes, la recuperació de les masies i els petits poblats a través de l'associació de masies que tenim, i de les festes i trobades als solsticis, continuar i potenciar la cria de bestiar, plantes i llavors autòctones. Continuar fomentant els tallers per aprendre i recuperar coneixements, oficis, artesanies casolanes. Fomentar el fet de saber desenvolupar-se en el medi en harmonia i no com a depredadors.

La casa per la teulada

Però per tot això és important no començar la casa per la teulada. És a dir, la base i el fonament per poder reviure el fet ancestral i que al mateix temps es converteix en el fet nou és el treball personal. Conceptes com hipocresia, falsedat, mentides, enganys, robatoris, traïcions, falta de solidaritat, egoisme exacerbats o alienació sectària són atributs de l'actual societat que nosaltres rebutgem i que no volem que existeixin entre nosaltres ni

Per crear una societat de tribus, cal renunciar a la burocràcia, al servilisme dels «caps polítics».

Treballar-te a tu mateix és posar els fonaments per poder practicar relacions lliures amb els altres éssers humans.

entre les nostres filles i fills. Vivim en una societat que fa aigües per tots els costats i on el seu únic valor és la mercaderia de tot i l'aburgesa-ment covard i estúpid que ens està portant a la destrucció total.

Per aturar això cal reaccionar i anar més enllà de la nostra pròpia misèria i oblidar qualsevol mena de possibilisme de creure que algun tipus de les organitzacions o partits actuals poden ser útils. Podem conèixer gent i companys els quals puguin arribar, però per crear una societat de tribus, cal renunciar a la burocràcia, al servilisme dels «caps polítics» i cal començar per un mateix en el camí de l'autoreactivació. Treballar-te a tu mateix és posar els fonaments per poder practicar relacions lliures amb els altres éssers humans. Si sóc un esclau mentalment, mai podré reproduir altra cosa que esclavatge.

La vella societat, el sistema, no acaba de morir i encara no hem aconseguit fer néixer al nou. Sabem moltes coses i manquem d'altres; és important posar-nos a treballar per fer salts qualitatius.

Apostem per l'economia de regal

L'economia de regal és la més antiga i més practicada en la història humana. No tan sols precedeix als diners, a la propietat privada, a l'esclavitud i a altres pràctiques econòmiques dissenyades per afavorir l'acumulació i l'explo-tació, sinó que també segueix existint a les ombres del capitalisme, ja que la lògica del mercat —de competir, d'explotar, de dominar— no ho acapara tot.

El funcionament de l'economia de regal és molt senzill: **tot el que no necessites, ho regales a altres persones.** Pot variar des d'una pràctica més individualista (basada en una distinció entre necessitat individual o familiar i plusvàlua, en la qual cadascú busca primer la seva subsistència), fins a una pràctica més comunal (on sempre es comparteix tot sense fer cap distinció entre allò meu i allò teu). *Omnia sunt comuna.* **Tot és comú.** En l'economia de regal la riquesa és social. Això no significa que els recursos pertanyen a la col·lectivitat (o encara pitjor, al seu gestor, l'Estat), sinó que la riquesa no té forma a través de recursos ni de valor. No és quantitativa i, per tant, no és alienable. La riquesa es troba, aleshores, a les relacions socials: regales el que tens per nodrir les teves relacions, tant amb familiars com amb amitats i veïnat. Les coses no serveixen per a acumular més coses, o més valor abstracte, sinó per a alimentar la vida.

Així doncs, els regals enforteixen a les relacions entre la gent. **Com més regales, més reps.** Els regals serveixen de símbol de vincles entre la gent i també constitueixen una altra dimensió d'interconnectivitat social. *Som veïnes/amigues/companyes no tan sols perquè ens saludem i compartim espai, sinó perquè ens alimentem mútuament.*

Amb la no existència de la propietat es treu una de les principals motivacions per entendre la terra com un recurs per explotar.

Per tant, els valors vinculats amb l'economia de regal són la **reciprocitat, la solidaritat, el suport mutu i la comunitat.** És qualitativa enfront de la quantitativa, perquè afavoreix les relacions entre les persones en comptes del valor abstracte que usualment se li dona en les ideologies capitalistes. També tendeix a afavorir cosmovisions i formes de vida més ecològiques. Amb la no existència de la propietat es treu una de les principals motivacions per entendre la terra com un recurs per explotar. Fomenta una pràctica a través de la qual tot és un regal, així entenem que vivim gràcies als regals de la naturalesa i dels altres éssers; per tant, és més probable que busquem l'equilibri i la reciprocitat en comptes de la dominació i l'acumulació.

Subvertir el capitalisme

Poques vegades es fa una aposta màxima per l'economia de regal com una pràctica de relacions socials capaç de suplantat el capitalisme. Els amos, buròcrates, polítics i inversors que controlen el sistema educatiu i els mitjans de comunicació ens han entrenat per a pensar que l'economia de regal és poc pràctica per a tota una societat, que és massa «primitiva». Si realment fos així, no constituiria cap amenaça pel sistema capitalista i no haurien invertit tants esforços a intentar fer desaparèixer les societats que practicaven l'economia de regal tradicionalment i els moviments que intenten recuperar-la avui dia. No haurien intentat arrasar la mera memòria de tal economia.

CASA PER A TON ESTAR,
VINYA PER A TON BEURE
I TERRA PER A TON MENJAR.

A L'ERA EL BLAT,
I EL RAMAT AL PRAT.

A MALA ANYADA HORT I PORC.

AIGUA DE GENER MATA L'USURER.

AQUELL QUE SOLS ESPIGOLA,
POC OMPLIRÀ LA CASSOLA.

D'OLIVES I DE GLANS, TANTES EN
CULLEN ELS PETITS COM ELS GRANS.

DEL FEM EL BON LLAUDADOR,
SOL FER PLATA I TAMBÉ OR.

EL PAGÈS QUE TÉ CRIA
TREBALLA NIT I DIA.

PA QUE SOBRI, CARN QUE ABASTI
I VI QUE NO FALTI.

DESPRÉS DE MORT
NI VINYA NI HORT.

En una comunitat basada en el regal no caben les relacions de dependència, misèria i explotació imprescindibles pel capitalisme.

El verídic problema de l'economia de regal és el fet que subverteix les relacions capitalistes. En una comunitat basada en el regal no caben les relacions de dependència, misèria i explotació imprescindibles pel capitalisme. És una altra pràctica, una altra relació i una altra cosmovisió. No permet l'alienació, perquè cada persona pot decidir la quantitat del fruit de la seva feina a quedar-se i la quantitat a regalar. No permet l'acumulació, perquè els béns no tenen un valor abstracte; o es comparteixen i es consumeixen o s'espatllen. I no permet l'endeutament, perquè el regal és per definició gratuït; com a molt pot anar lligat amb una expectativa de què la generositat sigui mútua. En el pitjor cas, una persona que no és recíproca es guanya la reputació social a la d'una rànica, però això no comporta cap dependència ni vulneració de la seva autonomia i llibertat, com fan els deutes dins del sistema capitalista.

També n'hi ha límits a aquesta economia. En una societat massificada és difícil —per no dir impossible— fomentar una relació de reciprocitat amb les altres persones. Si estem tots i totes alienades, si no compartim res (a part de la condició d'estar alienades), si no conformem comunitats sinó zones residencials, no n'hi ha cap garantia que les persones desconegudes al nostre voltant reciprocaran els regals que donem. Terminarem amb no res. Al final és el mercat, és a dir, són els diners els que nodreixen les persones dins del capitalisme i no les relacions horitzontals, així que la gent no ha de cuidar tals relacions.

Unir idea i pràctica

Tot això senyala que l'economia de regal necessita la confiança per funcionar. S'ha de basar en relacions personals, la qual cosa ens sembla perfecta. No volem vendre cap solució falsa ni buscarem sortir de l'alienació amb mitjans alienats. Una solució real necessita arrels profundes i crear-la s'esdevindrà a través d'un procés lent. Volem construir aquella confiança perquè la solidaritat no sigui el fruit merament d'una afinitat abstracta o l'elecció personal de participar en una lluita, sinó també el resultat de compartir la subsistència i els altres processos vitals. Volem enllaçar-nos no només per idees sinó també per pràctiques, fins que la distinció alienada entre idea i pràctica, la separació democràtica entre pensament i acció, deixi de tenir sentit.

Insistim en què la majoria dels processos vitals sí que els podem gestionar a petita escala, al nivell d'una o diverses comunitats on la confiança i la reciprocitat poden aflorar, i que per les necessitats vitals que no s'abasten a la comunitat funcionen les xarxes, associacions i confederacions descentralitzades, tal com ha funcionat en tantes societats no estatals al llarg de la història.

Ja existeixen molts projectes que busquen realitzar un canvi dins del sistema capitalista, o pretenen donar suport a les lluites amb les eines del mateix (diners, crèdit, venda de mercaderia). **Volem apostar per unes pràctiques totalment contradictòries i subversives al capitalisme, que fomenten a una cosmovisió i una relació comunals.** Apostem per l'economia de regal.

Volem construir aquella confiança perquè la solidaritat no sigui el fruit merament d'una afinitat abstracta o l'elecció personal de participar en una lluita.

L'economia de regal, realitat quotidiana

La gran majoria de societats que es troben fora del domini d'un Estat han practicat l'economia de regal amb moltes variacions.

Els Mbuti del bosc Ituri a Àfrica central, per exemple, tradicionalment ho compartien tot: menjar, eines, medicines i altres materials; regalaven productes del bosc a les societats veïnes i rebien eines i materials que per sí mateixos no podien produir. Tradicionalment no tenien pràctiques ni de propietat ni d'intercanvi quantitatiu. Tampoc entenien el bosc com el seu recurs o propietat, sinó que «ells eren el bosc».

Un altre exemple és el cas dels Nawakiutl de la costa nord-occidental de Nord-amèrica, qui tradicionalment tenien una societat més dividida (en famílies, etc.), però practicaven

CABRA
CATALANA

Apoyo mutuo contra la austeridad

En tiempos de crisis recibimos un mensaje de miedo por parte de las personas que controlan el poder —que nos tenemos que “apretar el cinturón”, que tenemos que aprender a vivir con menos...— y entonces, desde una perspectiva libertaria, en vez de tomárnoslo como algo negativo, debemos tomárnoslo como un contexto idóneo para extender nuestras prácticas y para tejer lazos entre todos para autoabastecernos e intentar cubrir todas las necesidades de nuestras vidas.

En casi todos los ámbitos de nuestras vidas las alternativas a esta crisis pasan por una transición que nos permita resolver cada vez más nuestras necesidades materiales e inmateriales basada, en primer lugar, en el descenso de nuestros requerimientos de consumo material y, en segundo lugar, en el aprovechamiento responsable de los bienes naturales y sociales disponibles en nuestro entorno relativamente cercano.

Para los poderes neoliberales las épocas de austeridad pasan por una propuesta de reajuste económica,

con todo lo que implica a nivel social y ecológico. Es aquí donde nosotros vemos el contexto idóneo para desarrollar nuestras prácticas autogestionarias como herramienta de transformación social, satisfaciendo las necesidades que el sistema deja descubiertas y trazando redes productivas de apoyo y solidaridad para generar y compartir bienes y recursos.

Por eso creemos necesario un debate de cómo conseguir llevar a cabo la idea del apoyo mutuo real y palpable en nuestra vida diaria.

grans celebracions. Amb freqüència s'ajuntava tota la comunitat per menjar junta en un festí que podria durar més d'un dia. A banda del menjar, tota la gent portava regals. La generositat era clau.

A **Catalunya, Aragó, València, Castella i Andalusia** es practicava l'economia de regal a moltes col·lectivitats agrícoles durant la Guerra Civil. Algunes d'elles funcionaven mitjançant un sistema de quotes i monedes alternatives, però unes altres van apostar per un comunisme llibertari complet. Tot el producte del cap es va dipositar en magatzems comunals i qualsevol persona podia entrar i agafar el que volia, sempre que no fóra un bé escàs; només calia anotar en un llibre el que s'havia emportat. Cal dir que la seva generositat també es va estendre al front per recolzar la guerra contra el feixisme, i a més,

els col·lectius també albergaren a milers de refugiats i refugiades.

Avui dia practiquem l'economia de regal sense ni adonar-nos-en. En les relacions entre **amistats i familiars** observem com només la gent més rànica ficaria un valor quantitatiu als intercanvis que es realitzen quotidianament. Inclús en alguns barris, les veïnes es regalen menjar, roba, bicicletes (per exemple de les nenes més grans a les més petites) sense comptabilitzar res.

I als **moviments autònoms**, algunes persones intenten fomentar aquests valors —el regal, l'intercanvi lliure, el suport mutu— que el capitalisme pretén fer desaparèixer. Es troba també la llavor d'una economia de regal a les botigues gratuïtes, a les biblioteques i als tallers que es gestionen dins dels **centres socials i ateneus**.

Ídeas para el debate

Definición de austeridad

Normalmente usamos la palabra austeridad con dos connotaciones diferentes. Una de ellas es negativa y es la que se usa desde la política neoliberal: ajustes estructurales como el desmantelamiento de los servicios públicos, privatizaciones, despidos de trabajadores, recortes sociales, retraso de la edad de jubilación, supresión de libertades...

La otra es positiva y se refiere a un estilo de vida en el que no consumimos compulsivamente, no derrochamos. La austeridad como valor para superar una sociedad consumista y fagocitadora de recursos.

En el debate nos referiremos a la primera, **la austeridad impuesta como medida para salir de la crisis**.

La austeridad o crisis es una **oportunidad de crear redes de apoyo mutuo** entre las personas ya que son circunstancias en las que muchas veces las necesidades básicas no están cubiertas porque los recursos son más escasos o más caros. Esto hace que crear estas redes sea una necesidad por lo que tendrán un carácter mucho más de raíz, más básico.

Limitaciones

Desde la especialización obrera y la masificación de la vida en las ciudades hemos perdido muchas habilidades productivas, artesanales, etc. No tenemos desarrollada la capacidad de producir nuestros propios recursos, alimentos, etc. Además, tenemos dificultades para crear lazos organizativos que sean prácticos de verdad.

Individualmente no podemos abarcar todos los saberes y habilidades intrínsecas en nuestras vidas. **Con la autogestión cooperativa podemos abarcar muchas más necesidades** que desde una práctica individual a la vez que generamos sociabilización y practicidad en la repartición del trabajo.

Perdurabilidad

¿Cómo hacer que estos lazos de apoyo mutuo perduren en el tiempo cuando pase la época de "crisis" cuando las necesidades básicas dejen de estar en peligro y se puedan obtener por medio del mercado capitalista?

¿Cómo conseguir que esta red no caiga en el asistencialismo y sirva como **herramienta de transformación**?

Ejemplos

Colectivizaciones en Huesca y otros ejemplos durante la Guerra Civil del 36, cooperativas de trabajo, Kurdistan actual...

Som, volem, crear, debat

Per tal de capgirar l'actual situació, per defensar els nostres somnis d'un món rural lliure i basant-nos en l'ancestral assentament natural de les tribus i la seva cultura agro-silvo-pastoril...

Volem

- Crear **nuclis d'afinitat** i autosuficiència repartits pel territori.
- Continuar fomentant **els intercanvis, els regals i el consum responsable** d'una economia alternativa sustentable dins del moviment.
- Crear **tallers i pràctiques** per canalitzar als neorurals a veritables experiències harmòniques amb la cultura ancestral de les nostres terres i alhora revaloritzar el món rural entre qui l'ha abandonat.
- Crear **espais lúdics** on poder-nos conèixer, tractar temes d'interès comú i de pas intercanviar productes.
- Recuperar les **nostres festes** així com l'autèntic esperit d'aquestes.
- Fer circular i **compartir informacions** (coneixements, plantes i races autòctones, animals a vendre o intercanviar, maquinària a compartir, fires...).
- Continuar defensant les **vies de transhumància** com a veritables eixos/corredors verds amb les seves regularitzacions (a peu, cavalls, BTT, 4x4, motos, etc.).
- **Retrobar el poder sobre les nostres vides**, sobre la tecnologia, sobre el llenguatge, etc. en contra d'aquests falsos intel·lectuals al servei del sistema que ens compliquen el llenguatge deixant d'ésser una eina de comunicació per esdevenir «Camp especialitzat de la floritura».
- No volem basar la nostra comunicació a través de les noves tecnologies. **Creiem en la paraula** i la necessitat de parlar i veure'ns per a tenir relacions reals i no virtuals.
- **Prendre el poder del llenguatge** per donar a les coses i qüestions el seu veritable significat, simplificant per poder individualitzar bé l'enemic.

Dins d'aquesta societat de l'home blanc i davant de l'aïllament que el sistema promou un dels nostres objectius és fomentar la coneixença i la comunicació entre companys que han arribat a llocs semblants per camins de partida diferents. L'important no és l'objectiu sinó la manera com es camina.

Per continuar existint necessitem conèixer altres companys i defensar-nos de les agressions del sistema. Tanmateix considerem necessari treballar i desenvolupar diversos punts.

Volem

- Establir una **coordinació** entre els diferents nuclis.
- Crear **centres d'abastiment** on poder abastir a «urbanites» que donin suport al nostre procés i així poder sobreviure davant la necessitat de diners imposada pel sistema (lloguers, impostos, maquinària, reparació de masies...).
- Apuntar el nombre d'hectàrees que gestionem entre tota la xarxa per **declarar-nos independents** d'aquesta societat.
- Els típics **acords amb els quals fins ara hem funcionat**: intercanvis entre nuclis, mercats d'intercanvis, préstecs de maquinària, camps i conreus fets comunament, circulació d'informació i de possibilitats de compartir (venda o intercanvi de bestiar, llavors, planter, maquinària, eines, productes, etc.).
- **Debat sobre les relacions** amb partits polítics, espais o organitzacions properes, botigues urbanes «ecològiques», botigues virtuals...